

प्रकृतमर्थमुपसंहरति देहीति सर्वाणि भूतानि कथमेते दीना अल्पबलाबलवत्तरेण मया हंतव्याः कथमेषां पुत्रादय एतैर्विना जीविष्यति कथं वाहं भीष्मादिभिर्गुरुभिर्विना जीविष्यामीति शोचितुं नार्हसीत्यर्थः ॥ ३० ॥
 अर्जुनस्य अनात्मनि देहे आत्मधीरूपो मोहो निवारितः इदानीं स्वधर्मैर्युद्धे अधर्मधीरूपं मोहं निवारयति स्वधर्ममपीत्यादिना युद्धं क्षत्रियस्य स्वधर्मः तमवेक्ष्यापि विकंपितुं चलितुं नार्हसि हियस्मात् धर्म्यात् धर्मादनपे
 ता युद्धादन्यत् क्षत्रियस्य श्रेयः प्रशस्ततरं नास्ति ॥ ३१ ॥ किंच यदृच्छया अप्रार्थितमप्युपपन्नमुपस्थितं स्वर्गद्वारं अपावृतमुद्घाटितं ये क्षत्रिया लभंते ते सुखिनो धन्या भवन्तीति संबंधः ॥ ३२ ॥ युद्धत्यागे इष्टनाशो नि
 ष्टप्राप्तिश्च भवतीत्याह अथ चेदिति ॥ ३३ ॥ अव्ययादीर्घकालां ॥ ३४ ॥ अकीर्त्तिमेवाह भयादिति त्वंबहुमतो भूत्वा स्वतएव अतिश्लाघ्यवृत्तः सन् लाघवं लघुभावं कातर्याख्यं येषां पुरतो यास्यसि ते महारथा
 स्वां भयाद्रणादुपरतं मंस्यंत इति योजना ॥ ३५ ॥ किंच अवाच्यवादान् वक्तुमयोग्यान् शब्दान् बन्धतिलोर्जुन इत्यादीन् सामर्थ्यं निंदंतः धिगस्य शौर्यं यो भीष्मादिभयात्पलायित इति इदं वचनं मरणादप्यधिकंदुः

देही नित्यमवध्यो यं देहे सर्वस्य भारत ॥ तस्मात् सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ ३० ॥ स्वधर्ममपि चावेक्ष्य न विकंपितुमर्हसि ॥ धर्म्यादियुद्धाच्छ्रेयो न्य
 क्षत्रियस्य न विद्यते ॥ ३१ ॥ यदृच्छया चोपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतं ॥ सुखिनः क्षत्रियाः पार्थ लभंते युद्धमीदृशं ॥ ३२ ॥ अथ चेत्त्वमिमं धर्म्यसंग्रामं न करिष्य
 सि ॥ ततः स्वधर्मकीर्त्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि ॥ ३३ ॥ अकीर्त्तिं चापि भूतानि कथयिष्यन्ति ते व्ययां ॥ संभावितस्य चाकीर्त्तिर्मरणादतिरिच्यते ॥ ३४ ॥
 भयाद्रणादुपरतं मंस्यंते त्वां महारथाः ॥ येषां च त्वंबहुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवं ॥ ३५ ॥ अवाच्यवादांश्च बहून्वदिष्यन्ति तवाहिताः ॥ निंदंतस्तव सामर्थ्यं त
 तो दुःखतरं नुकिं ॥ ३६ ॥ हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं जित्वा वा भोक्ष्यसे महीं ॥ तस्मादुत्तिष्ठ कौंतेय युद्धाय रुतनिश्चयः ॥ ३७ ॥ सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ
 जयाजयौ ॥ ततो युद्धाय युज्यस्व नैव पापमवाप्स्यसि ॥ ३८ ॥

खं इतोऽन्यदुःखतरमधिकंदुःखं किं न किमपीत्यर्थः ॥ ३६ ॥ यद्वा जयेम यदि वानो जयेयुरित्युक्तं तत्राह हतो वेति रणे स्थितस्य स्वर्गो वाराज्यं वा सिद्धमस्तीति पक्षद्वयमपि हितावहमित्यर्थः ॥ ३७ ॥ स्वधर्मस्य
 युद्धस्याकरणे धर्मकीर्त्त्योर्नाशः पापावाप्तिश्चाथ चेदिति श्लोकेन भगवता यद्यप्युक्ता तथापि युद्धस्य अर्जुनाभिमतं काम्यत्वपक्षे अहो बत महत्पापं कर्तुं व्यवसितावयं यद्वा ज्यसुखलोभेन हंतुं स्वजनमुद्यता इति तत्कर
 णे पापप्रसक्तिरस्ति तां निवारयितुं सित्थ्यसित्थ्योः समत्वलक्षणं योगमाह सुखदुःखे इति समेकत्वात् सुखदुःखयोस्तद्धेतोः राज्यलाभालाभयोस्तद्धेतोश्च जयाजययोः रागद्वेषावकृतेत्यर्थः केवलं स्वधर्मो यमिति म
 त्वायुद्धाय युज्यस्व घटस्व एवं कुर्वस्व पापं नावाप्स्यसि यस्तुराज्यलोभेन सुदृढधं करोति तस्यास्येव पापमिति भावः कथं तर्हि स्वधर्मत्वेनानुष्ठितेऽपि युद्धे हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गमित्यादि फलस्मरणं आनुषंगिकमि
 ति ब्रूमः तथा चापस्तंबः तद्यथा फलार्थं निर्मितेच्छाया गंध इत्यनृत्यद्येते एवं धर्मचर्यमाणमर्था अनृत्यद्येतेन धर्महानिर्भवतीति आश्रयनिर्दर्शनेन प्रतिपादयति ॥ ३८ ॥